

[Axel Dam.]

som paa, at der var fremkommet en Imødegaaelse af den, som han ikke kendte paa Grund af det nævnte Blads liberale Holdning. Det er altsaa Pressefriheden, Friheden til at trykke, hvad de selv vil, men Retten til at nægte andre Ordet!

Den Pressefrihed, vi har faaet i Grundloven, gaar ud paa, at enhver har Ret til at fremsætte sine Meninger offentligt paa Tryk under Ansvar for Loven. Ja, enhver skal have Ret til det, men det hjælper ikke meget den, som ikke har Adgang til en Presse, og ikke en Gang kan faa det, naar han er angrebet, enten paa sin Person eller paa sine Meninger; han skulde dog i hvert Fald have Ret til at kræve sit Svar optaget, hvis han vilde betale Trykningsomkostningerne, men ikke en Gang det har han, saaledes som i Frankrig, hvor man, hvis Forsvaret strækker sig over en større Længde, end det er tilladt, kan faa Resten optaget som Annonce — det er dog alligevel en Udvej.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen mente ikke, der var nogen anerkendt Form for Hæderlighed. Det er der maaske ikke, men jeg antager, at jeg ikke krænker Privatlivets Fred, naar jeg spørger det ærede Medlem, hvorfor han saa vil anvende Udtrykket overfor mig. Vi mødte begge i en Forsamling, hvor der skulde være Diskussion, og han mødte mig med Hilsenen: Dér kommer dog altsaa eet hæderligt Menneske foruden jeg. Han regner altsaa baade sig selv og mig for hæderlige Mennesker... (*Aksel Larsen*: Ja, det var af Ukendskab)... Det var af Ukendskab, vel, men det ærede Medlem anvendte dog Begrebet, og det er jo det, det her kommer an paa.

Vedkommende ærede Medlem spørger mig ogsaa, hvorledes det skulde gaa med det kommunistiske Parti overfor Omtale og Referater i Bladene. Dertil kan jeg sige, at den Ændring, som jeg foreslaar, tager jo ikke Sigte paa dette, men jeg skulde ikke have det mindste imod, om man ogsaa kunde forme en Lovbestemmelse om, at Referater skulde være loyale. Jeg tror ikke, det lader sig gøre. Hvorledes skulde man f. Eks. kunne værge sig imod Udeladelser af Omtale af visse Ting? Jeg lagde Mærke til, at under Finanslovbehandlingen blev de kommunistiske Ændringsforslag refereret ogsaa i „Social-Demokraten“, men Bladet undlod at referere Forslaget om Bevillingen til Kongehuset. Hvad Grunden hertil kan være, om det skulde være ren Glemsomhed, ved jeg ikke, og jeg skal ikke

fordybe mig i det; men det ser lidt interessant ud.

Naar den højtærede Justitsminister polemiserede imod Forslaget, som om det skulde være en Indskrænkning i Pressefriheden, saa behøver jeg jo ikke at sige meget, efter at det ærede Medlem Hr. Holstein har gjort udtrykkelig opmærksom paa det, som ogsaa er min Tanke, at det tværtimod er en Udvidelse af Pressefriheden, saa vi andre, der ikke selv raader over en Presse, ogsaa kan faa nogen Fordel af Pressefriheden, som Grundloven tilsikrer os. Alle disse Bestemmelser om Straffe interesserer mig ikke i nævneværdig Grad, da de, som sagt, kun tager Sigte paa ligefremme Injurier. Det, som Forslaget her tager Sigte paa, er netop den Retorsionsret, som det ærede Medlem Hr. Holstein har talt saa veltalende for, at man ønsker i den offentlige Mening at faa Lov til at forsvare sit gode Navn og Rygte mod de Angreb, der er rettet derimod, selv om det ikke ligefrem er Injurier. Om man selv staar sig ved det eller ej, det maa virkelig blive ens egen Sag og ikke noget, som skal afgøres af den højtærede Justitsminister.

Jeg skal derfor paa ny anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse. Det er blevet sagt, at vi trænger til en helt ny Presselov. Ja, selvfølgelig, men skal vi vente paa den i en 80 Aar, saa synes jeg ikke, der var nogen som helst Hindring for foreløbig at indføre nogle Bestemmelser, saafremt der er Enighed om, at de er paakrævede og nødvendige. De kan jo saa til sin Tid gaa ind i den nye Presselov; men hvorfor skal vi undvære dem indtil den Tid, som vi maaske ikke en Gang selv oplever?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Det lader virkelig til, at den højtærede Justitsministers eneste Indvending og eneste Begrundelse mod Retorsionsrettens Rimelighed og Betimelighed er den, at hvis Borgerne faar en saadan Ret, saa er det sandsynligst, at Retorsionsretten af dem vil blive brugt til at skade sig selv i det almindelige Omdømme i Stedet for at befæste den offentlige Menings Vurdering af deres Person, moralsk og intellektuelt, og han nævner som et Eksempel herpaa, at saaledes vil det gaa mig. Jeg vil nu alligevel sige til den højtærede Justitsminister, at denne Begrundelse er dog maaske en Smule for tynd, at man vil nægte Borgerne dette Forsvarsvaaben, fordi, hvis man trykker